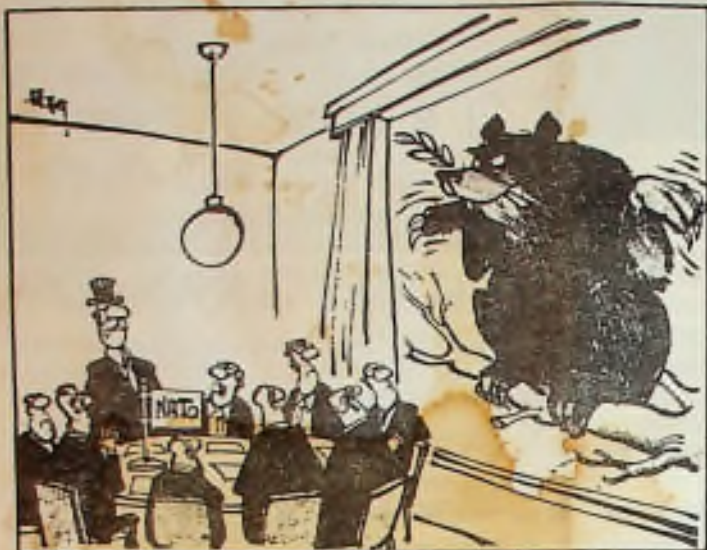

"A jste si skutečně jisti, že to není holubice, pánové?"

Co si lidé v Praze myslí o Polsku

Cím víc se Husákoví a deBilakovi přežijí v Rudém právu a podpřežijí v ostatních hromadných sdělovacích prostředcích snaží nasadit psí hlavu na události v Polsku, tím víc nekomunisté v Československu Solidaritu a Lvu Walesovi fandí. A nekomunistů je 90 proc. Zprávy o mínění oněch 10 proc. obyvatel, kteří jsou registrováni jako příslušníci nadřídily, nemám. A po pravdě řečeno, ani mě nezajímají.

O jednom lidé v Československu nepochybují - že dříve nebo později vtrhnou Rusové do Polska a krvavě převálčují polské dělníky. Po zkušenostech z Maďarska, Československa a Afghánistánu o tomto řešení polských událostí nikdo nepochybuje. To je jediné negativum. Optimisté na Západě se však nesmí divit. Trpké zkušenosti s rozpínavostí Velkorusů odnaučily českého člověka rusofilství. Lidé si nedělají iluze. Naproti tomu všechno ostatní, co je s polskými událostmi ve vědomí Čechů spojeno, je víc než pozitivní. Polské události především znovu aktivizovaly veřejné mínění. Nekomunisté v Československu, upadáající etapovitě do rezignace a lethargie, znovu ožili. Komunistická propaganda se šeredně přepočítala, chtěla-li hrát na šovinistickou strunu. Zvláště mladé generaci je šovinismus a nacionalismus cizí. Kromě toho Husák, předválečný stoupenec Hlinky a právní zástupce l'ud'áků a Rusín Bilak, neznají mentalitu českého člověka-nekomunisty. Češi vždycky (s malou výjimkou sporu o Těšín) vycházeli s Poláky jako s nejbližšími. Čeští buditelé intenzivně pomáhali polskému odporu proti okupantům (ruským, pruským a rakouským) v devatenáctém století a učili se od polských revolucionářů. Jestliže byly v minulosti jakékoli rozpory mezi Čechy a Poláky, pak padly v okamžiku, kdy Stalin s Hitlerem vzali Polsko do kleští a rozhodli se Polsko z mapy Evropy vygumovat. Slovenský šovinista Husák a ruský agent Bilak se zbytečně pokoušeli vzbudit v českém národu hněv proti Polákům. Jdou na to těmi nejprimitivnějšími prostředky. Vedle křiku o kontrarevoluci a antisocialistických silách (což je pro polské události v myslích oněch 90 proc. nekomunistů ta nejlepší reklama) posílají mezi lidi placené agenty s chýrami, jako že nedostatek masa a zboží zavinila Solidarita a Lev Walesa, protože Československo musí své zásoby posílat Polákům. Čeští lidé nejsou na hlavu padlí. Už 36 let vidí miliony vagonů výrobků a českého zboží, uranem počínaje a ponožkami konče, putovat do Sovětského svazu, který nám za ně poskytne v pravý čas "bratrskou pomoc".

Čeští lidé vědí, že Poláci se nedají. Staletí bojují proti ruskému imperialismu. Rusko je odvěky nepřítel Poláků a Poláci nejsou zbabělci. Žádný druhý národ za druhé světové války nepřinesl tolik obětí a tolik nevytrpěl jako Poláci. Od fašistů a od komunistů. A přesto to nevzdali. Čeští lidé vědí, že to Poláci nevzdají ani tentokrát. Závadí jim, ale fandí jim. Bez rozdílu věku. Trochu se stydí (což je aspoň něco) když si uvědomují, že Poláci bojují i za oněch 90 proc. porobených občanů Československa. A kdo ví...

Vladimír Škutina

Státní kontrola zjistila, že na trati Praha—Pardubice každodenně jezdí prázdný nákladní automobil Stavebních podniků. Řidič vysvětlil:

"V rámci normalizačního procesu mi tak zvýšili normu, že stačím sotva jezdit — narož nakládat a vykládat!"

Aby se odpomohlo chronickému nedostatku jižních plodů, byly ve větších městech instalovány nové automaty. Vhodí-li se do nich jeden kokosový ořech, vypadne jedna koruna.

Poland: Choosing Sides

There are moments in the affairs of men when, however reluctantly, they must choose between stark and simple alternatives. There are moments in the affairs of men when they find themselves, however uncomfortably, on one side of an issue or the other. This is such a moment.

The Polish people have for the past year been saving no totalitarian tyranny. They have demanded no more than certain of the elementary freedoms that Western citizens enjoy without thinking about it every day of their lives. They have advanced this demand peaceably, bravely, and against incredible odds. Now the Soviet Union and its Polish puppets have answered—with the brutality and mendacity that have ever been the hallmark of totalitarian governance.

In the face of these developments, the West confronts a simple choice: whether to collude with or to oppose the despots who are trying to crush the Polish struggle for freedom.

Hardly anyone openly advocates collusion with the Polish government and the Soviet Union, but collusion can take many disguised and indirect forms. It can take the form of the idea (particularly popular in West Germany) that in the absence of an outright Soviet invasion, there is no reason to hold the Soviet Union responsible for the repression in Poland and to act against it accordingly. It can also take the form of the statement that Solidarity is to blame for having gone "too far," and that only if the "experiment" of General Jaruzelski succeeds can Poland be rescued from a bloody Soviet invasion. Most concretely of all, collusion can take the form of continued or even increased economic aid to Poland and the Soviet Union.

In all these ways the West in effect rewards the Soviet Union for allowing the Quisling government in Poland to crush Solidarity instead of doing the job itself. And the Quislings in Poland are rewarded for winning the war against their own people.

Whatever form it takes, Western complicity in the war against the Polish people will be a confession of our intellectual confusion and our moral and political bankruptcy. In helping to stabilize the situation in Poland—and therefore in the Soviet empire generally—we will in effect be declaring to the world that the freedom which has been the glory and touchstone of our own civilization must remain forever beyond the reach of the peoples of Eastern Europe.

Is this what the West wishes to save?

There are those who tell us that the only alternative to such a declaration is the risk of war with the Soviet Union. The Committee for the Free World believes that this idea is in itself a form of accommodation with Soviet totalitarianism. We believe that there is an alternative that does not involve military force. It is simply the refusal to collude—and this means refusing any and all help to the forces of repression in Moscow and Warsaw.

The mighty efficiency of totalitarianism in bringing whole populations under the sway of its terror does not extend to making them productive. Both Poland and the Soviet Union desperately need Western loans, Western grain, and above all Western technology. By denying them access to all three we could, at no risk of military confrontation, further the processes of disintegration from within that may mark the beginning of the end of the Soviet empire.

For this, and nothing less, is the meaning of the crisis in Poland, and it is this that shapes the choices the West is now forced to make.

One choice is to persist in the illusions of détente according to which stabilizing the Soviet empire is in the interests of the West and will also lead eventually to liberalization in the East. Even as these illusions are being shattered by the events in Poland, they are being freshly urged upon us by many in the West who are blinded by fear or by the lure of profits. Some even say that the West should use economic pressure to force the Polish government to restore the freedoms it has now taken away. But is it not absurd to believe that the Soviet Union and the Polish government have crushed Solidarity and all that it represents in order to allow it to rise again?

The other choice for the West is to recognize the illusions of détente for what they are and to seize the historic opportunity now presented by the Polish crisis to hasten the day when the world will be free of Soviet imperialism and the totalitarian barbarisms it carries in its wake.

Once again, as so often before, we in the West are being given a lesson in the meaning of freedom by those who live under Communist rule. Their fate, and ultimately our own ability to maintain ourselves as free societies, will be determined by our response.

The Committee for the Free World

Honorary International Chairman: Raymond Aron. Executive Director: Midge Decker. Board: William Barrett • Luigi Barzani • Saul Bellow • Alain Besancon • Enzo Bettiza • Cerd Bucenari • Jean-Claude Casanova • Lord Chalfont • Robert B. Givn • Sir James Goldsmith • Johannes Gross • Paul Johnson • Leszek Kolakowski • Neal Kozodov • Hilton Kramer • Irving Kristol • Leopold Labedz • Seymour Martin Lipset • Golo Mann • Indro Montanelli • Norman Podhoretz • Rosino Romeo • Ervin Scheuch • Hugh Seton-Watson • Edward Shils • Tom Stoppard • Hugh Thomas • George Urban • Jacqueline Wheldon • George F. Will

Židovský Žižka ...

Zesnul Moše (Mojžiš) Dayan, proslavený vojevůdce z Šestidenní války, ovšem osvědčený důstojník už z předešlých, částečně partyzánských válek o vznikající nový domov Židů. Začal boj za prostých, venkovských podmínek. Pro pisatele těchto řádků je zadosťuchavím, že vítězný vojevůdce dvacátého století začal jakožto jezdec... Zajímavé bylo, že on už byl „sabra“, čili Žid v zemi židovské rozený. Nepatřil tedy k onomu prostředí poměrně nedávných přistěhovalců, na něž se vztahovala politická stříznost: „Copak musí každý ministr být bezpodmínečně rozený z Vilna?“ Osobitý rys, připomínající válečnou minulost byl ten, že Dayan patřil k řadě jednookých vojevůdců, k nimž náležel Hannibal (také Semita), Žižka, Kutuzov, Šlik, a byl by náleželet velitel naší armády, kdyby byla v roce 1938 bojovala. Patřil k zásadám izraelským, že žádný generál nemůže podržet velení doživotně, každý se musí vrátit k občanskému povolání. Dayan tedy se vášnivě zapojil do oblíbené vědy vykopávek... vědy o tisíciletích židovských dějin. — Budiž mu izraelská země lehká!

K. S.

DR. MIKULAS FERJENČIK: ... Co však nám 21. august 1968 poslal do exilu, z toho máme už menšiu radosť. Z Československa odišlo tisíce ľudí, a to predovšetkým mladších. Očakávali sme, že získame v nich hodnotnú posilu pre naš odboj. Mýlili sme sa. Až na pionierske mále percento hodnotných ľudí, ktorí sa zapojili do odboja a konajú veľmi dobrú a cennú prácu, prevážna väčšina týchto nových uprchlíkov ani po zaistení ich existencie a naprieť pomoci, ktorá im bola poskytnutá štátmi, ktoré im poskytli azyl a krajinami a krajaňskými organizáciami, nenašla a nehladá cestu k nejakej spolupráci, zameranej proti rozpínavému komunizmu. Chápeme, že väčšina z nich sú odchovanci komunistického režimu, ktorý sa všemožne snažil ich odnárodniť, sú však v exile dostatočne dlhú dobu, aby sa snažili dohnat to, o čo ich komunizmus pripravil. V poslednej dobe sa nás nemilo dotýka, že mnoho z nich hľadá cestu, aby „upravili svoj pomer k Československu a jeho komunistickej vláde“. Je celá táto úprava nový podvod, nový spôsob, ako získat medzi exulantami poslušných vykonavateľov ich zámerov, neutralizovať a rozložit exil a exilové a krajaňské organizácie či už politické alebo nepolitické...

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Řídí redakční rada.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00
zámoří lodí ... \$ 12:00
zámoří letecky ... \$ 15:00

IN MEMORIAM

DEATHS

BUZEK, Ellen Stuart Wilson —
At her residence, on Wednes-
day January 6, 1982, Ellen
Buzek, in her 66th year, be-
loved wife of Karel S. Buzek,
dear mother of Peter Wilson
Buzek and Caroline Buzek
Sauter. Dear sister of Douglas
S. Wilson, Toronto and Charles
L. Wilson of Barrie. Resting at
the "St. Clair" Chapel of
McDougall & Brown Ltd., 646
St. Clair Ave. W. Friday 2-4 and
7-9 p.m. Service in the Chapel
Saturday 11:30 a.m. Interment
Claremont Cemetery, Clare-
mont, Ont., 1:30 p.m.

Dne 6. ledna t.r. zemřela v Torontě pa-
ní Ellen Buzková, manželka známého kra-
jana inž. Karla Buzka. Zasloužila se o
čs. zahraniční odboj během 2. světové
války nejen proto, že byla generální
tajemnicí celo-kanadské YWCY, ale také
proto, že stála věrně po boku svého man-
žela v době, kdy byl generálním tajemní-
kem Ústředí čs. národního sdružení v Ka-
nadě. Také doba, kdy inž. Buzek začal
vlastní cestovní kancelář, nebyla leh-
ká. Dostali jsme do redakce k nahléd-
nutí dopis, který inž. Buzkovi poslali
Karel a Markéta Starkovi z Kitchener,
Ont. Vyjadřuje dobře pocity značné
části naší krajské obce: "Milý bratře
Buzku: Smutná zpráva o odchodu na věč-
nost Tvé milé choti, paní Ellen, nás vel-
mi zarmoutila. Ztratil jsi věrnou druž-
ku a Vaš syn matku andělského srdce.
Čs. etnická skupina, kterou si zemřelá
sama zvolila a byla vzornou a věrnou
členkou po všechna léta jejího člen-
ství, ztratila člena kouzelné povahy.
S Markétou vyslovujeme Tobě, Tvému syno-
vi a dalším členům Vaší rodiny z hloub-
ky našich srdcí naši účast. V modlit-
bách za duši zesnulé jsme s Tebou. U-
přímně Tvoji: Karel a Markéta Starkovi."

EXHUMACE DR. BENEŠE? Z různých
kruhů v Československu přichází zprávy, že
prý se připravuje exhumace tělesných pozů-
statků presidenta dr. Beneše a jeho paní
Hany, kteří byli podle své poslední vůle
pochováni na zahradě své vily v Sezimově
Ústí. Tuto vilu, vedle několika dalších objektů
užívá v současné době předseda federální
vlády dr. Lubomír Štrougal. Kdy a kam budou
pozůstatky presidenta Beneše a jeho paní pře-
vezeny, není ještě známo. Ale v informo-
vaných kruzích se hovoří o možnosti uložení
na hřbitově v Lánech. Tento plán pobuřuje
velkou část čs. veřejnosti nejen proto, že je
v rozporu s poslední vůlí zesnulých

Dne 19. prosince 1981 zemřela v Olomouci paní

ANEŽKA VOŠKOVÁ, provdaná KOLÍNKOVÁ,

manželka Franka Kolínka, jednoho ze zakládajících
členů Československého národního sdružení v Kanadě,
který se přistěhoval do Kanady v roce 1928.

Narodila se 20. února 1904 v Senici na Hané a její
bratr Václav byl docentem olomoucké university.

Čest její památce!

LIDÉ MEZI NÁMI

Nový duchovní správce římsko-katoli-
cké Osady sv. Václava v Torontě: dp. Fr.
Blažek. Narodil se v Praze 7. října
1943 a tam také vychodil obecnou a
střední školu. Maturoval v roce 1960.
Už od ranného mládí snil o tom, že bu-
de buď řídít lokomotivu nebo bude ko-
minikem nebo farářem. Studovat kompju-
try na pražské technice mu nedovolili.
Vystudoval tedy stavářinu. Podle jeho
diplomní práce v roce 1965 byla vysta-
vena továrna na hudební nástroje v
Chebu. Pak se dostal k P.T.P., ale na
sklonku roku 1966 se mu podařilo ne-
zákonně opustit území republiky a u-
sadil se v Rakousku. Po zralé úvaze
se odebral do Říma, kde na Nepomucénu
v roce 1972 skončil teologická studia.
Byl vysvěcen na kněze téhož roku a
nastoupil jako missionář v Peru. Na
podzim loňského roku - po devíti le-
tech misijní odjezd na dovolenou do Ří-
ma. Shodou okolností přes Toronto a
jistě řízením Božím zde uvázl..

BLAHOPŘEJEME

Dne 11. února t.r.
se dožívá v Toron-
tě 70ti let, p. Ru-
dolf Fraštacký,
významný financier
a předseda Zastu-
pitelstva Rady
svobodného Československa. Na našem
snímku je se svou paní Vierou.

NAŠE ROVY

Josef Lucký, přísluš-
ník čs. legií v Itá-
lii za 1. světové
války, zemřel v To-
rontě dne 10. ledna
t.r. Bylo mu 83 let.
Narodil se v Bělín-
ci, okres Val. Klobou-
ky na Moravě. Musel
obléci rakouskou uniformu v r. 1916 a
poslán na italskou frontu. Tam byl zo-
jat a přihlídl se do čs. legie. S ní
pak bojoval v Tyrolsku až do příměří
v listopadu 1918. Po vzniku ČSR účast-
nil se bojů proti Maďarům v r. 1919.
Někdy v r. 1930 emigroval do Kanady a
pracoval v Torontě u firmy SWIFT. Paní
mu brzy zemřela a sám vychoval svého
syna Bedřicha, který žije v Kalifornii.
Br. Lucký byl jedním ze zakladatelů čs.
odbočky Kanadské Legie v roce 1962 a
byl vždy příkladem druhým. Byl pohř-
ben 15. ledna. V pohřebním ústavu se
s ním za naše krajany rozloučili dp.
F. Blažek a inž. Jan Mřáček. Budiž mu
kanadská země lehkou!

MINISTREM „SPRAVEDLNOSTI“ v české
vládě se stal pan Antonín Kašpar, bývalý
švec, který se jako „dělnický kádr“ proslavil
v soudních řízeních proti odpárcům dnešní-
ho režimu, především VONS-u. LL

ČESKOSLOVENSKÝ LEV

provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL) **862-0807**
zasíláme na dobírku

ZPRÁVY Z KANADY

V roce 1981 se do Kanady přistěhovalo
2.171 Poláků. Z nich 1.076 bylo spon-
sotováno příbuznými a jen 169 polský-
mi organizacemi v Kanadě. Vysvětlení
je v tom, že sponzorování imigranti
nemají nárok na stipendium během kur-
su angličtiny. -- List "Ukrainian Echo"
přinesl zprávu, že několik set vedou-
cích polské Solidarity bylo deporto-
váno do SSSR, přes rumunské stanice
Suceava a Botosani. -- Novými členy
"Refugee Status Advisory Committee"
při fed. ministerstvu imigrace se
stali: Wm. Barton, Suzanne Johnsonová
a Sharon Rusuová. -- TV stanice č. 5
/CBLT/ se zajímá o činnost našich kra-
janských organizací. Lze volat na: 925-
3311, ext. 2729/Sol Littman, Nancy Ing/.
-- Lubor Zink upozornil na novou knihu:
James Tyson - "Target America, The Influ-
ence of Communist Propaganda on US Me-
dia". Stojí \$12.95. -- Dr. J.C. Riota, zna-
lec lužicko-srbské kultury a jazyka
působí nyní na Hawaji. -- Stan Zybala
přednášel 17. 12. v Torontě o problé-
mech etnického tisku v Kanadě. -- U
kolébky kan. div. skupiny "Famous Peo-
ple Player" stála Věra Procházková. --
Kan. fed. parlament přijal jednohlasně
návrh resoluce týkající se potlačová-
ní základních lidských práv v zemích
dočasně pod komunistickou nadvládou.
Návrh podal F. King, poslanec z B.C. --
Kanada a Švéd-
sko podepsaly
smlouvu o spo-
lupráci na po-
li jaderné
techniky. -- Za-
jímavá kniha:
M. Gilbert - "Au-
schwitz and
The Allies".
Má 340 stran
a stojí \$12.95.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West.
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pěchlik
Tel.: 364-1787

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru
Speciální vklady - Šeková služba

KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE • TORONTO
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Úřední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.

kultura

NOVÁ KNIHA

Jo Karud: STALO SE V ADVENTU

Vydala: KONFRONTACE

Im Struppen 1

CH-8048 Zürich, Switzerland

Cena: \$10 i s poštovným.

Slovo na závěr (citace z knihy)

V dramatu, který se odehrál koncem roku 1949 a začátkem roku 1950, je hlavní postavou farář z Čihostě P. Josef Toufar. Narodil se 14. července 1902 na Českomoravské vysočině v malé obci Arnolci, okres Jihlava, kde jeho rodiče měli hospodářství. Početné bylo v rodině více dětí a Josef nemohl usadlost převzít, vyučil se truhlářem.

Když bylo Josefovi dvacet šest let, zemřel jeho otec a tato událost na něho velmi silně zapůsobila. Nepochybně ho první přímá konfrontace se smrtí, která znenadání postihla jeho rodinu, přiměla k tomu, aby se zamyslel nad smyslem života a smrti. Nad posmrtným životem a vřím tům, co je spojeno s cestou k věčnosti.

Věra, jakou si Josef osvojil v době svého mládí, a láska k otci, kterou mu matka vtipila, mu říkaly, že se s otcem nerozchází na věky, ale že se tam, na okraji světa, zase jednou všichni sejdou a v jiné formě budou žít navždy.

V této duševní krizi se Josef rozhodl změnit běh svého života, přestat žít pro tento svět a zasvětit svůj život službě Bohu a bližnímu. Svým blízkým příbuzným prostě řekl: "Stanu se knězem." Nechtěl věřit jeho slovům. Jak by se mohl stát knězem, když neabsolvoval ani střední školu? Domnívali se, že to nemyslí vážně, že jeho slova byla výrazem jeho citového rozrušení, ale mýlili se.

Jednou z podmínek pro přijetí do kněžského semináře byla skutečně maturita na střední škole a znalost latiny. A tak Toufar v poměrně pozdním věku musel začít od píky.

Když v třicátých letech navštěvoval reálné gymnázium v Chotěboři, vynikal věkem i rozvahou nad svými spolužáky. Proto se mnohdy nově přichozí přízněk domníval, že tento septimán či oktaván je profesorem. Každý student si ho povímal. V lavicích kolem Toufara byli mladí chlápci a děvčata, ale to mu nikterak nevadilo. Měl k nim dobrý vztah. Všichni věděli, jaký cíl si vytikal a proč tam studoval. Většina studentů i profesorů si zamiloval "našeho pátera" a až na několik posměvčivých a zarytých

nevěrných profesorů se k němu chovala přátelsky. Toufar byl skromným mladým mužem s energickou hlavou, plnými rty, zářivými očima pod vysokým čelem a s tmavohnědými, vlnitými vlasy. Krátce, byl to hezký člověk, příjemný společník a spolehlivý přítel, ochotný kdykoli a komukoli pomoci. Byl také hudebníkem a ve studentské kapele hrál na basu.

Na vývoje duchovního života studenta-Toufara měl velký vliv kněz-báseň a jeho profesor náboženství P. František Bošík. Bošíkova sbírka básní U zpívajících vod opěvuje krajinu v okolí Chotěboře a údolí pod Železnými horami. Vyjadřuje bázňovou bolest, samotu, radost a naději a jeho silný estetický smysl.

Toufar a Bošík chodili spolu někdy ze školy, anebo se procházeli po blížící řece Doubravky a rozmlouvali spolu o tajemných cestách milosti Boží a o věčné Pravdě.

Chotěboř se stala Toufarovým druhým domovem. Chodil na Doubravku, aby tam přemýšlel a studoval. Navštěvoval místa, jako starý mlýn – rodliště Ignáce Hermann, chodil kolem "točitého víru", kde podle staré báje vodník strhl dohl unesenou princeznu Doubravku, díval se na "čertův stolec", kde se dáběl, jak legendo vypráví, pokoušel svést poustevníka. Sedával na vysoké skále, na Sokolohradě a naslouchal šepotu stromů a zpěvu vody pod ním, když za tichých letních večerů směřoval nad řekou.

Když mu bylo 33 let, dokončil gymnaziální studia a vstoupil do kněžského semináře v Hradci Králové. Tam byl po čtyřech letech vysvěcen na kněze. Psal se rok 1940, když novověčenec Toufar měl svou první knihu, která mu otvírala druhou knihu.

Kněz Toufar cítil, s národem, trpěl s ním a hleděl věřit do něho, kdy se po všude lidé nebudou muset bát a budou moci volně vyjádřit své pocity, přání a nesouhlas.

Křesťanský biskup Alois Picha poslal Toufara jako kaplana nejprve do Záhřebu na Ledácku a později ho ustanovil tamním farářem. V tomto vesnickém prostředí se Toufar cítil jako doma a spřátelil se s mladými i starými osadníky. Jeho osobnost přitahovala zvláště mladé lidi, jež byli hrdí na svého duchovního pastýře. Dovedl poradit a pomáhal mladistvým rozřešit problémy, se kterými byli konfrontováni každé nové generace.

Nacistická okupace skončila, východní vítr však věstil příchod nové totality. V městech i na vesnicích se vyhrocoval konflikt mezi křesťanským světovým názorem a humanismem na straně jedné a dialektickým materialismem na straně druhé. Byl to konflikt duchovní i politický. Byl to boj o orientaci státu, společnosti, rodiny i jednotlivce. Jako všude jinde i v Záhřebě

bylo mnoho obyvatel dezorientováno a nechápalo význam dějinného zlomu, kterým bylo údobí let 1945–1948.

Toufar se politicky neangažoval. Jeho názory byly ale osadníkům známy. Věřil v principy křesťanské demokracie, vyhlášené v papěžských encyklikách. Byl pro sociální pokrok a svobodnou jednotlivce. Vždyť člověk nežije jenom chlebem, ale také hodnotami duchovními. Hmotná a duch se vzájemně ovlivňují, ale doplňují se. Tudíž uskutečňování Křesťanství Božího na zemi vyžaduje nejenom možnost splnění hmotných požadavků všech jednotlivců, ale i svobodu v životě duchovním.

Úspěšný apoštol Toufar v Záhřebě přerušil události v únoru 1948, kdy komunisté učinili konec širším o možnosti spolupráci liberální či sociálnědemokratické s marxismem-leninismem.

Farář Toufar byl přeložen ze Záhřebu do Čihostě, malé vesnice v téže kraji. Tam ve svém apoštolátu pokračoval. Jeho činnost skončila 28. ledna 1950, kdy byl zatčen, vězěn a podroben nelidským výslechům a týrání, jenž podleh 25. února 1950 jako jedna z neviných obětí komunistického režimu.

Zaregistrováno

V knize "Prisoners of War", která se týká 2. světové války a vyšla v seriálu Time-Life Books, je několik zajímavých čísel: celkem bylo na všech stranách zajato 15 milionů vojenských osob, v internačních a koncentračních táborech bylo na 20 milionů lidí. Němci měli 5.7 mil. sovětských zajatců a z nich 3.7 mil. zahynulo hladem, popravami, nemocemi. Právě tak zemřelo na 30.000 britských, amerických, kanadských a j. zajatců ze 100.000 v japonském zajetí. Němci zajali 169.000 Britů; 6.039 jich uprhlo zpět do Anglie. Z 91.000 zajatých Američanů uprhlo jen 737 osob.

Zemřel básník a filozof Robert Konečný

Z Brna došla nedávno smutná zpráva: ve věku 75 let tam zemřel český básník, spisovatel a filozof prof. dr. Robert Konečný. Původně byl středoškolským profesorem a po válce byl povolán na filozofickou fakultu Masarykovy univerzity v Brně, aby tam přednášel filozofickou propedeutiku a úvod do filozofie. Za stalinismu padesátých let musel Robert Konečný fakultu opustit. Věnoval se pak v neutešených podmínkách klinické psychologii a především psychicky narušeným dětem. Byl to život plný odříkání, ale vzácné lásky plné humanity k těm nejobořejším. A v tom byla síla spisovatele, psychologa i člověka Roberta Konečného: přimkl horoucí duši k svému bližnímu, člověku prostému a trpícímu, ve kterém dokázal vycítit jiskru Boží.

Symbiozu filozofie a praxe najde u Roberta Konečného jak v jeho vědeckých dílech, tak i v poezii a próze. Do literatury vstoupil v roce 1938 básnickou sbírkou „Spáček pod plamenem“.

Za války vypsalo nakladatelství Melantrich velkou prozaickou soutěž, ve které Robert Konečný zvítězil kni-

žkou tří próz „Studnice zapečetěná“, kterou vydal pod pseudonymem Jan Radeš. V té době se již musel Konečný skrývat před gestapem, kterému však neunikl. Po válce měla jeho kniha vyjít znovu, tentokrát pod jeho jménem, ale její sazba musela být po Únoru 1948 rozmetána.

„Studnice zapečetěná“ je knihou vzácného prosvítání poezie a filozofie. Je to triptych myšlenkově i stylisticky zralý, s vysokou kulturou slova. Je to trojí pohled do hloubky lidského nitra – trojí pohled do boji srdce s rozumem. V novele „Útek“ se bezkydský horal vrací domů z dílek v okamžiku nevěry své ženy. Druhá novela řeší manželské problémy herečky a lékaře a třetí novela „Návrat“ se zabývá vztahem mladé sochařky k umírajícímu filozofovi.

Po válce vydává Robert Konečný práce, které jsou poznamenány válkou a odbojem. Nejvýznamnější z nich jsou „Písně z cely“ z roku 1946 a v téže době vydává ještě sbírku osmnácti drobných próz „Chudobky“. Jsou to prózy transponované do dramatických zkratk s dávkou nostalgie

zaostřené na léta zrání i utrpení. Autor sám o Chudobkách napsal: „V každé drobné věci jsou mali andělé a velké věci jsou v nás a nad námi a netoužíme je vidět jinak, než láskou chudobek a chudobkami lásky...“ V téže době vyšla ještě jeho reflexivní básnická sbírka „Tůně“, která však již byla tiskem ignorována. Po Únoru se Robert Konečný pak literárně odmlčel...

Během svého působení jako klinický psycholog v Brně ukládal své vědecké poznatky a studie v časopise Československá psychologie, orgánu pro psychologickou teorii a praxi. V roce 1969 se směl vrátit na brněnskou univerzitu, ale jen na krátkou dobu, kdy převzal vedení katedry psychologie. Robert Konečný byl člověkem hluboce věřícím. Říkal: „víra je vzácný diamant a zároveň milost“. Byl jsem jeho žákem na klasickém gymnáziu v Brně a krátkou dobu na Masarykově univerzitě. Hledím-li zpět do minulosti, jen několik tváří profesorů vrylo se tak hluboce do mého srdce jako člověk, básník a filozof Robert Konečný. „N. P.“

Dr. A. Kratochvíl

Čs. kněz dp. Josef Toufar, snímek z přímice ze dne 5. července 1940. Narodil se 14. července 1902 a byl unesen čs. komunisty 25. února 1950.

R. C. CZECH MISSION OF ST. CYRIL AND METHODIUS

5322 FRANKLIN AVENUE, LOS ANGELES, CALIFORNIA 90027

TELEPHONE (213) 465-0557

Oznamujeme všem krajanům na tomto kontinentu, že hodláme vydat novou českou katolickou Bibli. Poslední úplná česká katolická Bible byla vydána před 60ti lety a není nikde k dostání.

Křesťanská Akademie v Římě vydala Nový Zákon, ale celou katolickou českou Bibli nemáme.

Chceme vydat Bibli, kterou redigoval věhlasný dr. Podlaha, a to moderní fotokopickou cestou. Půjde o 4.400 stránek ve čtyřech svazcích.

Vytiskneme-li 1.000 kopií, jedna Bible bude stát 50 \$.

Vytiskneme-li 2.000 kopií, bude výtisk stát asi 35 \$.

Prosíme zájemce, aby nám neposílali peníze, ale závažně se přihlásili, že si výtisk koupí, bude-li Bible vydána.

Očekáváme, že se přihlásíte na výše uvedenou adresu okamžitě.

S oddalováním zvyšuje se cena papíru i tisku.

Budeme Vám vděční, když pro tuto akci získáte jiné zájemce.

P. Jaroslav Popelka, S.J.

□ KDYŽ ČTU EXILOVÝ TISK a čas od času v něm objevím nějaký zvláštní článek (útočící na jinou složku exilu - pozn. PL), vždy si představím, jakou radost takový článek vyvolá v centrále rozvědky.

Josef Frolík
(Špión vypovídá)

□ DNEŠNÍ MOCIPÁNÍ v Praze se používá. Různými službami, taky penězi, úsluhami a hlavně pomlouvami se snaží vyloučit pořádný klin mezi emigranty - mezi jednotlivé skupiny, spolky, ale především mezi Čechy a Slováky. Copak jsme takoví hlupáci a nezkoušení proslávkové, abychom jim na tuhle finu skočili?

Vladimír Skutina

Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.I.U.
Senior Representative

Tel.: 232-1620

56 Aberfoyle Cr., Suite 400.

/Proti Islington Subway Station./

Toronto, Ont.

M8X 2W4

PŘED 10TI LETY ODEŠEL VÁCLAV MAJER

Báseň na počest min. V. Majera přednesla sestra E. Šmidová:

Vítej, synu...

Ti jsi již dvacet let psanem,
Bohu díky čas není k ničemu,
práce a jen práce je zastáncem.
Čas letí, vrásky se ti množí,
tvoje mysl však pro pracující lid hoří.
Neumdlévej v boji pro svobodu slova!
Vytváříš, pro ty naše tam doma?
Vnitřní síly jsi třeba k tomu boji,
velké víry v ten lepší zítěk,
lid je zhnusen v bolševickém ráji,
už jen čeká na svobodu
a ten lepší boží zítěk!

Touto prostou, ale upřímnou básní uvítali naši batavští krajané v březnu 1968 bývalého ministra výživy v čs. vládě Václava Majera. Byl dojat. Když se koncem ledna 1972 - necelé 4 roky později - rozlétl světem zpráva, že Václav Majer 26.1. ve washingtonské nemocnici náhle zemřel, jeho četní přátelé byli zdrceni. Vždyť mu bylo pouhých 68 let.. Byl jedním z nejaktivnějších politických představitelů čs. exilu. Zastával v té době funkci předsedy Sdružení porobených evropských národů.

Sestavoval pravidelná hlášení pro americké zahraniční ministerstvo. Psal pro přední listy svobodného světa i pro náš exilový tisk. Jeho úvodníky "seděly". To vše skončilo jeho náhlým odchodem z našeho středu.

Dne 28. ledna 1972 se s Václavem Majerem ve Washingtonu rozloučili naši krajané a představitelé amerických a jiných organizací. Přišel nejen tehdejší předseda Rady svobodného Československa dr. Petr Zenkl, ale také všichni bývalí poslanci v okolí Washingtonu žijící. Také zástupci exilových organizací všech zemí pod komunistickou nadvládou. Promluvil m. j.: dr. Čestmír Ješina, dr. M. Múdry, dr. Martin Kvetko. Všichni vyjádřili uznání jeho manželce Irmě, která s třemi dětmi projevila vždy pochopení pro jeho práci. Když se popel Václava Majera dne 12. února 1972 ukládal do mauzolea Českého národního hřbitova v Chicagu, byl hlavním řečníkem Josef Falta, bývalý osobní tajemník Soukupův a bývalý tajemník Klubu soc. dem. senátorů. Nazval Václava Majera jedním z nejlepších Soukupových žáků, který byl vzorem souladu mezi příslušenstvím k politické straně a povinností národní.

Václav Majer navštívil Toronto prvně ve dnech 13. až 15. května 1966. V jeho přítomnosti byl založen "Klub nových", nezávislé sdružení přátel se stejnými problémy a zájmy. Tímto krokem byly usnadněny začátky života v nové zemi mnohým. Při druhé návštěvě byl na Batavě a v Hamiltonu; v Torontu přijal čestné členství místní skupiny čs. legionářů. K poslední návštěvě došlo v roce 1969 a ta byla nejkratší. Sovětská okupace v srpnu 1968 se ho těžce dotkla; byl zámčivý, ba chvílemi sklíčen nad osudem našeho národa.

O sobě nemluvil rád. Nikdy nezapíral svůj prostý původ. Narodil se 22. ledna 1904 v Pochvalově, okres Louny v Čechách, v kladenském kraji. Kraj se nazýval lounským "Podlesím". Pochvalov měl jenom 96 čísel. Chalupníci, havíři a dost pytláků. Majerova rodina byla havířská. Již jeho dědeček byl havířem a všech 7 otcových bratří. Také mladý Majer a jeho dva bratři začali pracovat jako horníci. Také pracovali na polích u bohatších sedláků. V roce 1926 šel Václav na vojnu. Od roku 1928 do 1938 byl v odborovém a družstevním hnutí sociální demokracie. Po Mnichově byl činný v Národní straně práce, po okupaci pracoval ilegálně. Když na něho Gestapo vydalo zatykač, odešel ilegálně do Maďarska, tam byl vězněn, ale dostal se přece do Jugoslávie a k čs. armádě formující se ve Francii. Byl evakuován do Anglie a až do podzimu 1941 sloužil u kulometné roty. Pak se stal členem Státní rady. Do vlasti se vrátil přes Moskvu a přes Košice jako ministr výživy, jako reprezentant čs. sociální demokracie. Během puče se choval statečně, byl donucen opustit sekretariát své strany fyzickým násilím naverbovaných pochopů KSČ. Přihlásil se do dolů a kom. režim ho dal hlídat 22ti policajty. Přece na nich vydržel a větrákem v šachtě se dostal tajně na povrch a přešel "kopečky" do záp. Německa. V Řeznu se objevil koncem června 48, šel pak do Anglie a později emigroval do USA. Na důkaz, že se nevzdává naděje, v té době se rozhodl nepřijmout americké občanství a byl raději mužem bez vlasti.. Během povstání v Maďarsku v roce 1956 byl v Budapešti. Po potlačení povstání se mu podařilo odejít na západ s předsedkyní maďarské soc. demokratické strany, která pak svědčila před US senátním výborem. Od té chvíle, ještě po dalších 15 let, Václav Majer psal, přednášel, intervenoval a dodával chuti jiným do další práce. Koncem roku 1971 prý uvažoval o přestěhování do záp. Evropy, snad do Rakouska, aby byl bližší událostem doma. Musel však do nemocnice a z té se už nevrátil. Jeden z nejvystižnějších nekrologů o něm napsal Adolf Mokry: "Byl to muž, kterého jste si - ať přítel nebo odpůrce - museli vážit a mít rádi. Jako přítel nad jiné jistý, jako protivník tak čestný, že intrika či úskok byl mu zcela cizí." MJ

2. března 1968: ministr Majer přijel do Toronta na pozvání čs. Legionářské organizace a zajímavým způsobem zachytil své zkušenosti v čs. armádě a ve Státní radě v Anglii během 2. světové války. Zleva: Jiří Hlubuček, Miloslav Zlámal a inž. Jan Mrdžek.

U redaktora Františka Třešňáka se na počest ministra Majera sešla skupina přátel. Zleva: Ctirad Vrána, VM a Richard Hanzlík. Mluvílo se tehdy o obsahu "Našich Hlasů", které v té době vydával Jiří Hlubuček s Josefem Kuřilem. Václav Majer do nich psal pravidelné úvodníky a v nich nemilosrdně tepal čs. komunistický režim.

Ministr Majer nezapomínal na své přátele. V Rexdale, Ont. navštívil rodinu Jaroslava Reichla. Na obrázku je s Alenou Reichlovou, dcerou hostitele.

3. března 1968: promluvil ministr Václav Majer na oslavě narozenin Tomáše Masaryka, která se konala na Batavě. Jel tam v autokoloně asi s osmdesáti členy tehdejšího "Klubu nových" z Toronta. Na obrázku je zleva: Antonín Daičar, VM a Karel Seif. Páska s projevem Václava Majera je zachována v archivu "Kanadských Listů". Batavští mu přichystali vřelé uvítání.

Washington, D.C., 18. července 1969: zleva - Monika Janečková, Mírko Janeček, čs. ministr financí dr. Ladislav Feierabend, dcera ministra Majera a Václav Majer. Před budovou "Hlasu Ameriky". Dr. Feierabend zemřel o necelý týden později v Rakousku.

Zemřela vzorná žena

V Ottawě zemřela dne 21. ledna 1982 čs. vlastenka, paní Jarmila Drahotská, roz. Kohoutová, 80. Narodila se 18. května 1901 ve Vysokém Mýtě ve vých. Čechách a povoláním byla učitelka. V době nacistické okupace byl její manžel, major čs. armády a znamenitý vojenský jezdec, nacisty popraven. Rovněž její bratr ztratil jako důstojník čs. armády v té době život. Zůstala sama s 13ti-letým synem a těžce se protloukala. Po skončení války se s novou chutí pustila do svého učitelského povolání. Byla to žena vlastenecky hluboce cítící. V rozhárané poválečné době byla příkladem ostatním. Únorové události v roce 1948 donutily ji a jejího syna, aby odešli ilegálně do exilu. Statečně snášela těžkosti uprchlického lágru než se jí podařilo emigrovat do Kanady. Když její syn Lubor odešel na studia na universitu v Kingston, Ont., zůstala v Torontě sama. Žila jistý čas ve farním domku české kat. farnosti na Dewson St. Pak se odstěhovala do Ottawy, kde její syn dostal místo ve vládních službách. /Dnes je vedoucím úředníkem FIRA, Foreign Investment Review Agency./ Paní učitelka Drahotská uplatňovala své ideály v denním životě; byla obětavou matkou svému synovi Luborovi, stejnou lásku sdílela s jeho manželkou Halinou /která uprchla z Estonska/ a vnoučaty Borisem a Lenkou. Snažila se, aby si osvojili český jazyk a kulturu. Účastnila se krajanského života v ottawské odbočce Čs. národního sdružení. Obětavě pomáhala lidem, kteří ztratili svobodu a přišli do Kanady jako nově příchozí. Přes těžké rány osudu, neztratila nikdy naději v lepší zítřek. Neztratila nikdy víru, že její rodná vlast bude jednou zas svobodná a že se vrátí k tradicím Tomáše Masaryka. Byla to velká vlastenka a statečná žena. V tomto smyslu se s ní rozloučil býv. čs. poslanec Ota Hora. Pohřební obřady vykonal luteránský pastor A. F. Conrad. Tělesná schránka zesnulé byla zpopelněna dne 23. ledna 1982. Čest její památce!

MJ

Přemožitelé kanálu La Manche, J. Novák /vlevo/ a F. Venclovský /vpravo/ si i letos začátkem ledna s chutí zaplavali v ledové vodě Labe u Pardubic. S nimi skočilo do vody asi 20 dalších "polárních medvědů".

Liberci utekl nejlepší hráč

V Kanadě zkouší své štěstí mladý, dvacetiletý juniorský reprezentant Československa Jan Ludwig, který teprve před šesti měsíci uprchl se svou přítelkyní přes Jugoslávii do Rakouska. V minulých dnech odjel na třítýdenní „zkušební cestu“ do země kolébky ledního hokeje, kde by chtěl „hokejové zakotvit“. Jan Ludwig byl v roce 1979 v týmu čs. juniorů, kteří v Polsku vyhráli mistrovství Evropy hokejistů do 18 let. Hrál na pravém křídle libereckého mužstva a poslední branku v dresu svého klubu (který se musel rozloučit s účastí v Národní lize) vstřelil ve 35. kole v Jihlavě.

Bude vás zajímat

PŘES DUNAJ NA SVOBODU. Velmi nebezpečný a dobrodružný útek se podařil jednomu československému občanovi v těchto dnech: za teploty kolem bodu mrazu přeplaval Dunaj u Děvina a požádal v Rakousku o politický asyl. Jméno tohoto odvážlivce nebylo dosud oznámeno. V noci na neděli 8. listopadu tento mladý muž úspěšně prošel čs. vnitrozemskými hlídkami a dostal se nepozorovaně u Děvina až k břehu Dunaje. Byl vyzbrojen potápěčským zařízením, přeplaval Dunaj, ze kterého vystoupil na břeh na rakouském břehu u Hainburgu. Potom došel až k nádraží ve Wolfsthalu, kde požádal aby byla vyrozuměna rakouská policie. A požádal ji o asyl.

DITRICHŠTEJNSKÝ palác v Brně, který je hlavní budovou Moravského musea je rekonstruován. Musejní sbírky byly převezeny do zámku v Jevišovicích a Budišově. Oba tyto zámky byly rovněž ve velmi žalostném stavu a musila na nich být provedena generální rekonstrukce. V Jevišovickém zámku je také umístěn depozitář lidového nábytku, jedna z nejlepších sbírek na čs. území.

HITLER dostal z pekla tři týdny dovolené, ale za týden byl už zase zpátky, a to značně znechucen. „Copak, copak?“ ptá se, Satan. „Ale svět už není to, co byl. Židé bojují, Němci kšeftují a Slovinci, ti dokonce zabírají Böhmen und Mähren.“ (Horizont)

Marta

Hermanová

V Sao Paulo v Brazílii oslavila nedávno své 80. narozeniny jedna z nejobětavějších krajan-ských pracovníc v Jižní Americe, paní Marta HERMANOVÁ. Ryzí vlastenka, nadšená Sokolka, věrná dlouholetá čtenářka "Kanadských Listů". Marta Hermanová se narodila 20. června 1901 v Jílové u Prahy a od raného mládí chodila do Sokola. Sokolské myšlenky zůstala věrna. Po komunistickém puči v r. 48. odešla se svým manželem do exilu. I život v uprchlickém lágru v Murmuru zasvětila sokolské myšlenky. Byla činná jako cvičitelka a vyšila krásný sokolský prapor. Po emigraci do Brazílie se zapojila do tamní krajské kolonie a stala se jednatelkou čs.-brazílského kulturního klubu, kde je činná i dnes. Náš krajský život bychom si nemohli v Brazílii bez sestry Hermanové ani představit. Opožděně jí blahopřejeme!

Canada Post
Postes Canada

Nové poštovní sazby platné od 1. ledna 1982

Níže jsou uvedeny některé z poštovních sazeb platné od 1. ledna 1982 pro tuzemskou a zahraniční poštovní službu.

Podrobnosti o nových sazbách včetně sazeb platných pro obchodní podnikání možno obdržeti v každé poštovní budově.

Poštovní zásilky doručitelné v Kanadě

Dopisy 1. třídy	do 30 g	.30
	30-50 g	.45
Spěšné doručení	Poštovní 1. třídy plus	\$1.00
Doručení proti potvrzení	1., 3. nebo 4. třídy plus	\$1.00
Doporučené zásilky	Poštovní 1. třídy plus	\$1.85
Pohlednice	do 50 g	.30
Zásilky 3. třídy	do 50 g	.30
Balíky		
Např. 2 kg (4 1/2 libry)	/ Toronto do Winnipegu 1. třídy	\$4.00
	4. třídy	\$1.75
	/ Montrealu do Quebec City 1. třídy	\$2.45
	4. třídy	\$1.30
Poštovní telegramy	50 slov	\$3.45

Poštovní zásilky do U.S.A.

Letecký Dopisy nebo dopisnice	do 30 g	.35
	30-50 g	.50
Pohlednice	do 50 g	.30

Poštovní zásilky do zámoří

Letecký Dopisy nebo dopisnice	do 20 g	.60
	20-50 g	.93
Aerogramy		.60
Pohlednice	do 20 g	.30

The
'A' Stamp
"A" známka

Dokud nebudou k dispozici nové 30-centové známky kanadská pošta vydala zvláštní známku nazývající se "A" známka.

Tato známka má stejnou hodnotu jako známka 30 centů. Může u být použita pouze na zásilkách poštovních a doručitelných v Kanadě. Někdy pro zásilky do zahraničí.

Speciální poštovní známky budou dodatečně za použití platiny, a známky.

Canada

Poslední pocta Otcí Jaroslavu Jandovi

JANDA, Father Jaroslav — (Pastor of St. Wenceslaus Roman Catholic Church). After a brief illness at St. Joseph's Health Centre, in his 70th year, on January 1, 1982, Father Jaroslav Janda, beloved son of the late Pavel and Vilema of Czechoslovakia, dear brother of Josef and Marie. Father Janda will be laying in state at St. Wenceslaus Church, 496 Gladstone Ave., from 6 to 9 p.m. Sunday and Monday. Memorial service Sunday and Monday evening 7:30. Funeral Mass Tuesday morning at 11 o'clock. Interment: St. Augustine's Seminary. In lieu of flowers, donations to the Holy Infant of Prague Fund, would be appreciated.

Mezníky v jeho životě: narozen ve Velkém Jeníkově na Moravě 1. listopadu 1912, na kněze vysvěcen v Brně 5. července 1937, přišel do Toronta jako duchovní správce Osady sv. Václava v r. 1954, nový kostel na Bloor St. West vysvěcen v září 1958, zemřel v Torontě 1. ledna 1982.

Pan inž. Ota Havelka se s Otcem Jandou rozloučil těmito slovy: "Přišli jsme se rozloučit s naším p. farářem, s Otcem Jandou. V této naší farnosti sloužil, pracoval a budoval celých 27 let. Sloužil Pánu Bohu, pracoval bez pathosu, ale upřímně ve svém povolání. Křtil, oddával, navštěvoval nemocné a modlil se nad zemřelými — takřka od jejího počátku. Kdo si pamatuje na jeho začátky mezi námi? Tehdy v roce 1954 jsme měli po činnosti Otce Bernáška obytný dům na Dewson St., který byl farou, kaplí a jakýmsi střediskem nás českých katolíků. Bylo to jistě řízením Božím, že mezi námi přišel Otec Janda se svými neobyčejnými vlastnostmi a zkušenostmi. Jeho nejvýznačnější vlastností byla nesmírná skromnost a nenáročnost; mohl jsem se zdát až nepřirozenou a nemístnou. Byl to jeho skromný původ, pozdější osud vězně v koncentračním táboře za Němci a snad i první léta zde v Kanadě, trávená mezi chudými quebeckými Francouzi, které z něho udělaly muže téměř asketického. Měl rád hudbu a tu podporoval v našem kostele při každé příležitosti. Byl sám hudebně nadán a všichni víte, jak se jeho zvukový hlas s přesnou intonací nesl od oltáře našim kostelem. A ještě před nečekaným měsícem si naposled zaspíval o druhé neděli adventní české roráty. Jeho venkovský původ a také ty quebecké zkušenosti asi nejvíce přispěly k jeho přesvědčení, že vedle duchovní a náboženské činnosti, v takové malé národnostní kolonii, je nutná i činnost společenská. Jeho hluboké vlastenectví mu kázalo pěstovat náš jazyk a naše národní zvyky i zde v daleké cizině a považoval za svou povinnost udržovat naši národní pospolitost přes všechny překážky. Proto od počátku své

Úmrtní oznámení

Všem krajanům a jeho spoluvězněm z nacistických koncentračních táborů, všem, kteří jej znali z domova a nebo se s ním potkali v exilu, všem, které pokřtil, oddal nebo byli někdy někde na jeho bohoslužbách oznamujeme smutnou zprávu, že naše exilní farnost sv. Václava v Torontě v Kanadě, najednou osiřela. V letošní novoroční noci, asi patnáct minut po půlnoci nám odešel v torontské nemocnici na věčnost náš obětavý duchovní správce

dp. JAROSLAV JANDA

kněz—vězeň—exulant,

který s námi budoval naši exilní farnost sv. Václava v Torontu na základě, které ji položil dnešní augustián Otec Antonín Cyril Bernáček, žijící v Bleickheimu v západním Německu.

Našeho obětavého pana faráře Jandu jsme pochovali v úterý 5. ledna 1982 o svátku sv. Jana Nep. Neumanna v Torontu.

Děkujeme všem, kdo se za Otce Jandu pomodlí v duchu s námi.

**Farníci osady sv. Václava
v Torontu, Ont.**

činnosti zde, snažil se získat pro naši farnost vhodný majetek a byl ochoten přinést této myšlence i největší osobní oběti. Našel pak mezi farníky několik skromných a obětavých pomocníků, kteří mu pak vydatně pomohli pomalu uskutečnit tento jeho, na naše tehdejší chudé poměry celkem velkorysý plán. Nemohu se zde nezmínit alespoň o dvou osobách, a to paní Birgitě Štalmachové, té vynikající zpěvačce, varhanici a neumdlévající organizátorce a o paní Kučerové, té dobré duši, ale energické a moudré ženě, bez které bychom asi neměli ani tento náš skromný kostel a halu. Mnozí novější farníci nemají ani tušení o těch obětech, které byly přinášeny naším p. farářem Jandou a jeho pomocníky. Obě tyto obětavé ženy si už náš Nejvyšší dávno povolal do svého království a nyní tam odchází i náš p. farář. Ale jsou mezi námi ještě mnozí krajané, kteří si pamatují na náš druhý majetek na Bloor-u, na tu budovu bývalého kina. Tam náš p. farář bydlel v komínce jako největší chudák. A po sobotních zábavách musela být ještě v noci hala vyčištěna, podlaha vyleštěna, stoly odklizené a židle rozestavené do řad pro nedělní Bohoslužbu. To dělal náš p. farář osobně s pomocí manželů Kučerových a několika dalších pomocníků. Na světě nic nejde bez obtíží. Kdo nic nedělá, nedopouští se chyb, ale naopak čím kdo víc dělá, tím víc omylů se může dopustit. Tak se ovšem dalo i mezi námi a kolem roku 1960 jsme prodělali v naší farnosti jakousi krizi důvěry. Nikdo z nás není bez nějaké osobní slabosti a nikdo z nás není bez chyb. Přijde jen na to, aby ti druzí při své obyčejné přísné kritice těch špatných, spravedlivě ocenili také všechny dobré stránky a aby dovedli v duchu naší křesťanské morálky být shovívavými a odpouštět, tak jak se modlíme v našem Očenáší. A tak konečně i u nás převládla dobrá vůle a umožnila z iniciativy té moudré paní Kučerové zakoupit staré skladiště, na kterém jsme pak podle plánů architekta Štalmacha postavili dnešní kostel, halu a slušné obydlí pro p. faráře. Bylo to v roce 1964, kdy nám náš nový stánek vysvětil p. arcibiskup McGuiggan a brzy potom mohli jsme důstojně uvítat a pohostit našeho p. kardinála Berana. Ačkoliv tohle bylo jistě vyvrcholením životního poslání p. faráře Jandy, jeho možno říci obchodní duch mu nedal klidu. Aby se farnost co nejrychleji zbavila dluhů, pronajímал halu na sobotní večery i jiné dny napřed sám a když už to bylo naprosto nad jeho síly, dal si napřed pomáhat už zemřelým p. Novotným, pak i jinými krajaney. Ale i pak pomáhal čistit halu, vyzdobit stěny i strop a instalovat světla a rozhlas. A když se vyskytla příležitost, koupil se souhlasem arcidiecése i sousední dům. Stojíme dnes nad jeho rakví a nemůžeme než mu říci: Děkujeme Vám za všechno, pane faráři Jando. Budeme na Vás s láskou a s vděčností vzpomínat. Takřka v poslední chvíli poslal nám sám Pán Bůh důstojného pána Františka Blažka. On už ví, jak si toho vážíme, že mize od Otce Jandy převzít jeho odkaz. Slibme zemřelému, že se vynasnažíme žít ve svornosti a s pomocí Boží, za vedení Otce Blažka, splníme přání Otce Jandy, udržet naši českou farnost co nejdéle a dej Bůh i zkvétající. AMEN!"

Nekrolog nadepsaný "Za vzácným člověkem—farářem Jaroslavem Jandou" nám poslal dr. Josef Čermák, Q.C. Tento nekrolog vyšel mezitím v jiných krajaňských novinách v Torontě, přesto však opakujeme jeden odstavec: "Před několika týdny prakticky utekl z nemocnice, aby jel na chatu—údajně zavřít vodu. Mám podezření, že doufal, že ve své milované chatě umře. A tentýž víkend se přišel podívat na představení Nového divadla "Muži v offsidu". Ví, že se moc dobře bavil a o přestávce obcházel stoly a zdravil se nějak chladněji se svými známými, než jindy. Cítil asi, že jeho čas přichází..."

ST. WENCESLAUS R.C. CHURCH

496 Gladstone Avenue,
Toronto, Ontario M6H 3H9
Tel.: (416) 532-5272

OTEVŘENÝ DOPIS ČLENŮM A PŘÁTELŮM OSADY SV. VÁCLAVA

Milí bratři, milé sestry v Kristu!

S upřímným srdcem Vám všem děkuji za Vaši účast na pohřbu našeho pana faráře, Otce Jaroslava Jandy.

Děkuji Vám za vyslovené i nevyslovené projevy soustrastí, za účtení památky dráhného zesnulého svou přítomností na večerních smutečních obědích.

Zároveň děkuji krajaňským organizacím, rodinám i jednotlivcům za zaslání květinové dary a Vám všem za milodary na Fond Pražského Jezulátka.

Díky též těm, kteří zhodnotili život a práci Otce Jandy v prociťných skutečných projevech a všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k důstojnému rozloučení s našim zesnulým.

Všichni víte, jak skromně žil a jak neúnavně pracoval na vinici Páně. Přál si, aby jeho pohřeb byl co nejjednodušší. Křesťané, a snad právě pro jeho skromnost byl provázen okázalou manifestací Vaší oddanosti a lásky, za přítomnosti členů biskupského sboru, kněžstva, rytířů Kolumbových a z Alhamby.

Byl jsem dnes ustanoven panem arcibiskupem jako duchovní správce farnosti sv. Václava a jsem zde abych Vám sloužil všude, kde bude zapotřebí. Očekávám i Vaši spolupráci.

Na přímluvu Panny Marie a svatých patronů českých dej Bůh lehké odpočinutí věrnému služebníku Otci Jaroslavovi, kterého jsme dnes doprovázeli na poslední cestě.

Nezapomínejte na něho ve svých modlitbách.

Váš v Kristu oddaný

Ota František Blažek

Otec František Blažek

V Torontě, 5. ledna 1982

skautská hlídka:

PAN FARÁŘ JANDA A SKAUTI.

Jako vedoucí oddílu československých skautů, pan farář Janda dal našim chlapcům příležitost stát se členy světové skautské rodiny. Ve svém volném čase, obětavě a nezištně, trávil léta s našimi chlapci. Pod jeho vedením romantika a idealism obsažené ve skautském hnutí se zdály přirozené pro ty, které on vedl. Pan farář znal všechny své skauty po leta, dovedl pro ně najít úkoly, které mohli splnit a tak přispět k úspěchu tábora. Každý se cítil pod jeho vlivem stejně užitečný a stejně nezbytný; pro každého bylo místo a úkol. Snad někdo z jeho skautů vychová jednou další generaci ve stejné šlechtetné tradici - ve vzpomínce na pana faráře Jandu. V těchto dnech, když jsme pochovali pana faráře, skromného, nezištného, obětavého a vytrvalého přítele našich dětí, rádi bychom poděkovali aspoň tímto krátkým článkem za jeho pomoc a šlechtetný vliv.

MUDr. Milada Havelková
a Milan Havelka.

NOVÉ KNIHY

Jaroslav Seifert: "Všecky krásy světa", vzpomínky na slavné lidi, s kterými se potkal, 477 stran, 23 DM, vydal INDEX. -- Pavel Javor: "Far from you", 47 básní, 83 stran, vydal Hounslow Press v Torontě. -- Jiří Peterka: "Žvejkové na cestách", 211 stran, vydala firma Moravian Press v Torontě, \$7.95. -- Roy MacLaren: "Canadians Behind Enemy Lines", 307 stran, \$24.95, UBC Press. -- "Canada Handbook", vydání 1981, 344 stran, stovky barevných fotografií, obědnavky zasláním \$6 na: Can. Govt. Publishing Centre, Supply and Services, Hull, Que K1A 0S9. -- B. Svatoš: "Zatmění", "Žády k světu", "Krůpěje zašlého času", "Nechodí po horách", "Tvář do světa" - vyšly 1960-78. Vážným zájemcům pošleme adresu autora ve Francii. -- Máme na skladě omezený počet knihy Jozefa Lettricha "History of Modern Slovakia", která vyšla v New Yorku v roce 1955. Kniha má 329 stran a stojí Can. \$ 12. -- Na skladě: J. Kalvoda: "Czechoslovakia's Role.", 381 stran, \$10.

Sletová hlídka

POŘAD V. JUBILEJNÍHO SLETU ČS. SOKOLSTVA V ZAHRANIČÍ VE VÍDNI 1982

PÁTEK, 2. ČERVENCE 1982

8:00 Slavnostní zahájení sletu - Hotel Pošta, Fleischmarkt č. 24
8:30 Sletová soutěž v odhíjené - Stadthalle, Vogelweidplatz č. 14
8:45 Otevření sletové výstavy - Hotel Pošta, Fleischmarkt č. 24
9:00 Odjezd autobusové výpravy do Mauthausenu k odhalení pamětní desky sokolským obětem nacismu - odjezd od hotelu Pošta
20:00 Seznamovací večer ve velké slavnostní síni vídeňské radnice

SOBOTA, 3. ČERVENCE 1982

8:00 Sletové tělocvičné závody - Universitní středisko Schmelz, Possingergasse 2
11:00 Slavnost odhalení pamětní desky zakladateli Sokola dr. Mir. Tyršovi v tělocvičné jednoty Vídeň XVI., Steinergerasse 7
20:00 Sletová umělecká akademie - Volkstheater, Neustiftgasse 1

NEDĚLE, 4. ČERVENCE 1982

8:00 Zkoušky všech složek na sletovém stadionu
14:00 Hlavní sletová vystoupení - Weststadion, Wien-Hütteldorf, Bahnhofstrasse
20:00 Veselice na rozloučenou - Palác Aversperg, Averspergstrasse 1

PONDĚLÍ, 5. ČERVENCE 1982

8:30 IV. sjezd Čs. sokolstva v zahraničí - Hotel Pošta, Fleischmarkt
9:00 Den sokolské mládeže - autobusový zájezd podél Dunaje se zastávkou v zábavním parku "Prater" a v zámku Schönbrunn
20:00 Schůze Svazu sokolstva ve svobodném světě - Hotel Pošta

Sletová kancelář bude v provozu během všech sletových dnů od 8:00 do 22:00 hodin v hotelu Pošta, Fleischmarkt č. 24. Telefon: 52-66-87.

Ve dvou letech
v Bratislavě.

ZASLÁNO

Mirko Janeček, redaktor a vydavatel "Kanadských Listů", začal 21. ledna t.r. padesátýpátý rok svého života - života plodného a převážně publicistického. Narodil se v roce 1927 v Bratislavě. Svou energii si v raných letech za války v nakomandovaných protoktorátních pracovních oddílech zřejmě šetřil, aby se s ní a s nadšením vrátil do osvobozeného domova a k studiím. V roce 1946

V 55ti letech
v Torontě.

začal studia na vysoké škole zemědělské v Praze a za Čs. sociální demokracii byl sociálním referentem Spolku posluchačů. Po komunistickém puči byl krátce komunisty vězněn a koncem června 1948 odešel ilegálně do NSR. Ve studiích pokračoval v Uppsale ve Švédsku 1949-51; v květnu 1951 se přistěhoval s 20ti dolary do Kanady. Přijal místo na farmě, později se uplatnil ve výzkumném oddělení firmy Maple Leaf Milling Co. v Torontě. V letech 1958 až 60 působil jako úřadující redaktor "Nového Domova", v roce 1961 byl přijat do služeb federálního ministerstva imigrace, kde působil dodnes. V roce 1962 se oženil s mezzosopránistkou Helenou Hajnikovou, původem ze Slovenska, která od svých dětských let žila v Kanadě. Jejich dcera Monica nyní vyrůstá ze svých "teens". Od roku 1966 byl Janeček aktivní v "Klubu nových", jenž byl později posílen posrpnovou vlnou, a vydával cyklostilovaný měsíčník "Hlas nových" a od 1973 cyklostilované "Kanadské Listy". Od září 1977 s red. J. Dočkáčkem redigoval "Nový Domov" a po Dočkáčkově odchodu v únoru 79 redigoval tento krajský list sám, až do února 1980. Pak se věnoval plně "Kanadským Listům", které začal v červnu 1980 vydávat off-setovou methodou. Staly se vyhledávaným kulturním měsíčníkem, který je současně živou kronikou našich v exilu, se společenským akcentem na Toronto. Koncem min. roku začaly "Kanadské Listy" projevovat zvýšený zájem o Montreal, který red. Janeček počátkem prosince navštívil.

Také jiná Janečková činnost je bohatá. Začala studentskou a skautskou publicistikou ve Švédsku a reprezentací kulturních časopisů, jako třeba "Skutečnost" a "Sklizení". V roce 1961 se zasloužil o založení Nového kanadského divadla /New Canadian Theatre/. Založil také Toronto Multicultural Centre Association, byl pokladníkem Canadian Ethnic Press Club-u v Torontě a vydával bulletin "Ethnic Scene". Ve spolupráci s G. Bonaviou redigoval multikulturní měsíčník v anglickém jazyku "Citizens News". Posledních 10 let je činný v kanadském skautském hnutí. Po několik let byl dokonce jednatelem Scandinavian-Canadian Club-u. Uplatnil se také jako sociální pracovník a v současné době je členem řed. rady Social Planning Council of Peel. Po 12 let byl pokladníkem odborového sdružení kanadských veřejných zaměstnanců v oblasti Toronta.

Zajímavost obsahu, kulturní úroveň dnešních Janečkových "Kanadských Listů", konstruktivní sklubování tradičních českých demokratických hodnot s přínosem mladých na diskusní základě, nepoužívání silných demagogických slov a také dobrý pravopis, dokládají žurnalistický talent, objektivnost a pracovitost kultivovaného redaktora, který má organizační schopnost získat kvalitní přispívatele neúnavnou korespondencí a osobním seznámením. Fotografický um red. Janečka zářuje "Kanadské Listy" dobrými obrázky a skupinovými kolážemi.

K výročí narození mu přejeme zdraví a další houževnatost a jeho novinářský úspěch. Přátelé z Montrealu.

Plakát V. Jubilejního Sletu ve Vídni. Návrh plakátu vypracoval akademický malíř a grafik Jiří Kaiser z Montrealu. Je rodák z Písku v Čechách a patří do tzv. poúnorové vlny.

Památce Pavla Javora

Dne 22. ledna 1981, t.j. přesně před rokem, zemřel v Montrealu nečekaně básník našeho exilu Pavel Javor.

L. Křivánek:

Buď sbohem Pavle, Jiří,
Tvá duše k nebesům již míří.
Krutá zpráva o Tvé smrti
přátel Tvých teď srdce drtí.

Tys vzešel ze selského rodu
a vždy miloval rodnou hroudu.
Ač odešel jsi z domoviny
velké pro ni vykonal jsi činy.

Ty nedovedl bys žít v kleče
Tvoji zbraní místo meče
byla proto poezie lásky plná...
k tomu, co kdy byla naše domovina.

Ty nechtěls žít v porobě,
když svíce svobody uhasla jí na hrobě.
Snad Bůh jednou za pravdu dá Ti
a svoboda se v Českou zemi vrátí.

Montreál, 25. 1. 81.

Vranovský zámek

Na vysokém skalním ostrohu se jako pohádkový přelud tyčí nad řekou Dyjí zámek Vranov. V roce 1972 se jeho brány pro návštěvníky zavřely a byla zahájena rozsáhlá rekonstrukce této historické památky - nyní byla skončena.

NAŠI VE SVOBODNÉM SVĚTĚ

Plk. let. B. Tobyška
-s přáteli vydal pro-

hlášení týkající se "Státního pokladu demokratického Československa" v rukou USA. Naše akce nemají váhu, protože exil není jednotný. --Z Paříže poslal pozdrav našim čtenářům prof. J. Trnka s paní Dagmar. --Ant. Lanhaus emigroval z Rakouska do Texasu. --Občan JAR, textilní technik Ant. Mrška, t.č. v Rakousku, hledá kontakty v Kanadě. --Poslední Javorova sbírka "Torzo lásky", 88 stran, vyšla v NSR. --V květnu 81 zemřel v Los Angeles Josef Kastner, býv. rezident Toronta. --Došlé pozdravy: Juščíkovi z Rakouska /těší se na Kanadu. /, J. Drahoty z JAR, Baerovi /Švédsko/ z dovolené na Hawaji, B. Ledvinková z Oslo, Zelenkovi ze Švýcarska a H. Kolín-Wrecko z NSR. --Čs. rozhlasový pořad na stanici WPOW, 1330 KC, v New Yorku řídí Jan Petlička. --MUDr. M. Kolečkářová se přestěhovala z Bernu do Thunu, Švýcarsko. --Ozval se býv. vydavatel "Hlasu Domova" F. Váňa. Nic mu nechybí: zemřel jeho jmenovec. --Čs. poslankyně do února 48 Jaromíra Žáčková-Bátková oslavila 16. 1. "80". Byla činná v krajském rozhlasu v Chicagu. --Red. Josten organizoval v Anglii shromáždění na podporu polské Solidarity: přišlo přes 5.000 osob a vybralo se na 12.000 liber. Prezident polské vlády v exilu E. Raczyński mu poslal děkovný dopis. --Další došlé pozdravy: A. Dolinay/Filadelfia/od Benešů v Burlington, Vt., Jiří Voříšek a Mirka Janoušková z Rakouska, J. Trunčík z Mnichova, Knotovi z Leutschach, Rak., rod. Kludských ze Stuttgartu, dp. Valerián z Linzu, Rak., paní Jana Feierabendová z Kalifornie, Jiří Chmelař-IZZY z Würzburgu, NSR a Blažkovi z Fuldy. --Tradiční Repr. Ples Čechů a Slováků v Mnichově bude 27. 2. --Předsedou Spol. pro vědu a umění je L. Pospíšil, 554 Orange St., New Haven, Ct 06511, USA. --Anna Kvapilová v Norsku zas upadla a polámala si nějaké kosti v zádech. --Čs. poslanec do února 48 Jindřich Nermuť žije na Tasmánii. Poslal nám úvahu k 240. výročí ztráty Kladska. --Chicagský "Hlasatel" vzpoměl 10. výročí smrti dr. Josefa Černého. --Red. Josten projevil nesouhlas s kritikou Masaryka a Beneše v tiskové zprávě Rady svob. ČSR z 8. ledna t.r. --28. října m.r. zemřel v Los Angeles Karel Rada, 70., který působil v New Yorku a vystupoval také pod jménem Karel Fischer. Doma létal. Na letadle "Zlín 12" vytvořil 2 světové rekordy. --Čs. kulturní klub v Mnichově promítal 4. 12. film "Svěřuji Ti svou ženu" s A. Mandlovou. --Jindra Vičík žádá z Řecka do Kanady. --Předseda ubytovacího odboru během sletu je: Ant. Svoboda, Rosensteing, 39, 1170 Wien. --Ve Washingtonu zemřela Margita Kočvarová. --Nat. Hockey League se zavázala Praze, že po prvních 18 měsících nedovolí hrát žádnému čs. hokejistovi, který na západě požádá o pol. asyl. Za to Praha pustí ven Bublu, Hlinku, Ebermana a Martince. --"Woman's Life" přinesl v listopadu snímek pí Betky Papánkové. --Jiří Zavřel má umělecké studio v Long Beach, Cal. --Joe Dvořák z L. Angeles navštívil Toronto. --Edice Velehrad, Via Concordia 1, 00183 Roma, Italy, vydala knihu prof. Polce "Otec vlasti, 1316-1378", 274 stran, 5.000 lir. --Tábor Latina v Itálii je plný našich a Poláků. Došlo tam k rvačce mezi Albánci a Rumuny; měla trvala celou noc. --Filmový historik F. Goldscheider emigroval do NSR. --Olda Haselman žije v Moëns ve Francii. --V NSR požádal o asyl hokejista Jiří Bělský. --Marcela Čechová má novou adresu: Lot 443, Yarrayne St., Rye, Vict. 3841, Australia. --Bratři Pavel a Viktor Deptuchovi míří ze Stuttgartu do Ottawy. --Pavel Slezáček se usadil v Canoga Park, Cal. --Tomáš Jungvirt a Josef Lada žijí v Gernsbachu a žádají do Kanady. --"Hlasatel" se zmínil o 48. výročí smrti Antonína Švehly. --Red. Josten přestal dopisovat do publikace "Freedom Communications International". --Praha posílá exulantům přes NSR publikaci "Nové Proudny". --Stříbrné kněžské jubileum oslavili Vojtěch Hrubý a dr. J. Valerián. --Prof. dr. Jiří Kosta oslavil ve Frankfurtu "60". --Dr. I. R. Gregor žije v Sun City, Arizona. --"Hlasatel" se zmínil, že 5. ledna 1923 byl kom. atentátníkem zastřelen JUDr. Alois Rašín. --Na oslavu 25. výročí založení "Svědectví" se ve Franken, NSR, sešli tito spolupracovníci: Pavel Tigrid, Jiří Kovtun, Karel Kaplan, Ant. Kratochvíl, Vilém Prečan, F. Listopad, Milan Schulz, Jan Vladislav a prof. A. Měšťan. --V Basileji zemřel dp. Ján Krivý. --Na Tulane University v N. Orleans, La. působí prof. Henry Hrubec. --Prof. Libor Brom podporuje úsilí B. Tobyšky o jednotu exilu. --Čtenář z USA nám napsal, že plk. Penkovský, který dobrovolně pracoval pro US, způsobil nukleární výbuch na Urále, při němž zahynulo na 380 předních sovětských nukleárních odborníků. --"Dem. v exilu" vzpomněla 40. výročí popravy orelského náčelníka dr. Vojtěcha Jílka v Brně nacisty. --Česká Vídeň žije ve znamení blížícího se sokolského sletu. Bude to významná manifestace pro svobodné Československo.

NAŠE ROVY

Zemřel Antonín Slabík

Bratr poručík-partyzán Tonda Slabík, příslušník I. čs. brigády Jana Žižky z Trocnova, oddílu "OLGA", v dubnu 1945 hrál vedoucí roli při zajetí velitele 16. něm. pancéřové divize gen. Müllera a jeho štábu. Stalo se tak v Hostiviciích na Moravě, když šli na hostinu do zámku hraběte Dubského. Zvoláním "Hände hoch!" bylo jim řečeno, že jsou zajatci brigády Jana Žižky z Trocnova. Později dr. Edvard Beneš br. Slabíka vyznamenal. Br. poručík Slabík, narozený 26. 7. 1914 na Moravě, náhle skonal 6. listopadu 1981 a byl pohřben za velké účasti přátel v Geelong v Austrálii. Nad jeho hrobem se s ním rozloučili zástupci celé řady krajan-ských organizací. Jeho manželce a rodinným pozůstalým vyslovujeme naši upřímnou soustrast. Jménem osobních přátel: J. Novák, M. B. E.

WINZE'S MEAT MARKET

ILJA ŠANDA

Čerstvé domácí a evropské uzeniny.

307 Roncesvalles Ave., Toronto.
Tel.: 533-5165

TROCHU HISTORIE

JAN ANDERLE posílá z Francie pozdravy našim čtenářům..

39 LET OD SMRTI PORUČÍKA LET. LEOŠE
A N D E R L E H O .

Dne 10. prosince 1981 uplynulo 39 let od letecké smrti Leoše Anderleho, Flying Officer, RAF. Zahynul ve věku 29ti let. Leoš Anderle odletěl začátkem prosince 1942 z ostrova Malty do Kahýry v Egyptě. Při startu ke zpětnému letu v Kahýře se letadlo zřítilo do moře a celá posádka zahynula. Někde v Kalifornii žije jeho syn stejného jména, Leoš Anderle se svou manželkou, roz. Niemayerovou. Kdo by znal jejich adresu, necht' ji laskavě sdělí redakci "KL".

Ve francouzském Rixheimu, na letišti Mulhouse-Habsheim, žije bratr pilota Leoše Anderleho, konstruktér a pilot Jan Anderle - viz obrázek. Dne 22. prosince 1981 se dožil poželmaného věku 81 let. Jan Anderle byl před válkou vojenským instruktorem pilotů a současně letcem. Za války vyšetřoval Gestapem, po únoru 1948 zatčen a souzen pro napomáhání k útěku na západ. Prokurátor navrhol trest smrti, nakonec dostal Jan Anderle 25 let, z nichž si 7 let odpracoval v Jáchymově. Ve Francii se dodnes věnuje létání a konstrukci karosovaných jednostopých vozidel.

MLADÝ OURADA SE VRACÍ z měsíční dovolené a prosí šéfa o dovolenou, protože se prý bude ženit. No tohle na šéfa! „Vy jste se zbláznil, zase dovolenou? Ted' jste byl měsíc pryč! To jste nemohl ty libánky do toho zaplíst?" — „No dovoľte, mám si kazit dovolenou?"

Plánujete zimní dovolenou?

Kam jinam, než ke krajanům z Hodonína na sluníčko Floridě ..

Croft Villas Motel

1020 N.E. Victoria Park Rd.
FORT LAUDERDALE, Fla. 33304, USA

Byty s kuchyní. Jedna míle od moře!

Volejte /305/ 525-1146.

Majitelé: Jan, Marie a Radek Kučerovi.

ORGANIZUJEME PRICESTOVANIE Vašich příbuzných z Československa

a zariadíme Vám cestu na stretnutie sa s príbuznými v Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku. — Vybavujeme aj zájazdy na juh —
Floridu, atď., ako aj na ostrovy.

world
travel

Zmenáreň cudzích valút
Založené 1951. Majiteľ Harry HEITLER
COMPUTERISED RESERVATION

WORLD TRAVEL SERVICE Limited
258 College St. (roh Spadina)

Toronto, Ontario M5T 1R7 / Telephone 979-2171